

L'arxivament de la causa contra Ibarretxe i Patxi López és una bona notícia per a la democràcia, perquè és un disbarat perseguir judicialment un diàleg plantejat amb l'objectiu d'aconseguir la fi del terrorisme. Gairebé coincidint-hi, la presentació de la nova plataforma de l'independentisme basc d'esquerres, D3M, Demokrazia 3.000.000, ha desencadenat la reacció irada del nacionalisme espanyol i l'inici del procés per impedir que aquesta candidatura es presenti a les eleccions de l'11 de març. Un cop més es posen en evidència les fragilitats de la democràcia espanyola. Comparteix la indignació de les víctimes del terrorisme pel fet que formacions que no condemnen la violència tinguin una presència a les institucions, però no

Mirador

CARLES
DUARTE

Democràcia i anacronismes

condemnar-la no pot ser considerat equivalent a practicar-la.

¿Com es pot justificar que milers de ciutadans bascos no puguin votar una opció que representi la seva ideologia? ¿Es que potser hi ha algú que cregui seriosament que impedit l'existència d'una formació política que encarni l'independentisme d'esquerres basc els qui s'hi identifiquen s'evaporaran o canviaran les seves conviccions? No és tocar de peus a terra pretendre que el terrorisme desaparegui suprimint la discrepància amb el sistema. L'opció raonable és que es puguin canalitzar políticament tots els projectes de futur per al País Basc que reflecteixin una realitat consistent. Tinc la sensació que no ens acabem de creure del tot la democràcia. Hi ha qui mira més cap al passat que cap al futur.

El nostre sistema institucional resulta, a vegades, molt conservador

En vam tenir un exemple amb la polèmica per l'esmoquing de la ministra Chacón a la Pasqua Militar.

Un dels problemes del nostre sistema institucional és que és massa conservador. Només així s'entén que encara es faci servir el verb *supplicar* en documents judicials o que continuïn utilitzant-se tractaments emfàtics com el Magnífic dels rectors universitaris o l'Excel·lentíssim de l'alcalde de Barcelona o del president del govern espanyol. Si la manera de vestir-se ha anat evolucionant

amb els estils de vida, cal que també ho facin les normes protocol·làries. Que uns determinats comportaments tinguin una considerable tradició no justifica pas que hàgim de mantenir-ne indefinidament l'ús. De vegades es confon la dignitat i la solemnitat amb l'anacronisme. La veritable cultura democràtica és la que promou la participació dels ciutadans en la vida pública i la que reforma el seu vincle amb les institucions que els representen i que encapçalen dirigents elegits en uns comicis on totes les opcions puguin plantejar candidatures.

Cal fomentar el respecte i l'estimació envers les institucions, però no ho aconseguirem amb criteris que recorden més una relació entre senyors i súbdits que no pas entre pensadors en una Europa de llibertats.

Les relacions Estat-Generalitat ▶ El debat del finançament

Pàgines 16 i 17 <<<

Montilla defensa l'aportació del PSC al progrés d'Espanya

► Creu que la proposta de Solbes «encaixa» a l'Estatut però cal veure com es concreta

► Recorda que el partit ja demanava des de l'oposició el model que exigeix el tripartit

NEUS TOMÀS
BARCELONA

José Montilla no està disposat que, ja sigui al PSOE o fora d'aquest partit, s'aprofiti el debat del finançament per qüestionar la lleialtat dels socialistes catalans a Espanya. «Serem fermes en la negociació. També és la nostra manera de contribuir a la construcció d'Espanya. Nosaltres no necessitem cap casa», va afirmar ahir per contraposar la coherència del PSC al que considera que és el fracàs de la casa gran que impulsa el líder de CiU, Artur Mas.

En el seu discurs en la jornada parlamentària que els diputats del PSC van celebrar a l'Hospitalet de Llobregat, el president va exhibir un moderat optimisme encara que va evitar revelar cap novetat respecte a les negociacions en curs per definir el sistema de finançament: «Hi ha avanços substancials que ens permeten estar satisfets amb el que s'ha aconseguit fins ara». Optimisme perquè el Govern central reconeix que Catalunya necessita més diners i es compromet a augmentar la seva autonomia fiscal. I moderació a l'insistir que encara no s'ha entrat a discutir de xifres i per tant falta una concreció fonamental per aconseguir l'acord.

DOBLE MISSATGE // En tot cas, i per a tranquil·litat del PSOE, Montilla va reconèixer que la proposta del vicepresident econòmic, Pedro Solbes, «encaixa» a l'Estatut, una apreciació

► Montilla, observat per Manuela de Madre, ahir, durant el discurs davant els diputats del PSC.

el regal

CAMUS PER AL 54È ANIVERSARI

► Els diputats del PSC van observar el seu líder, José Montilla, que ahir feia 54 anys, amb un exemplar del llibre *Camus. A contracorrente*, de Jean Daniel. La vicepresidenta del PSC, Manuela de Madre, va explicar que havien triat aquesta obra, en què el fundador de *Le Nouvel Observateur* analitza la figura del famós escriptor francès, perquè el president de la Generalitat pugui desconnectar i «iniciar-se» en la lectura d'oci.

que no comparteixen els seus socis d'Esquerra i Iniciativa. Però, seguidament, i en línia amb el document que la Generalitat ha fet arribar a l'Executiu central, va afegir que encara que ara encaixi amb l'Estatut, tot dependrà de «com es desenvolupa». En la precisió final es veurà si respecta o no la Carta Catalana.

Malgrat que el conseller d'Economia, Antoni Castells, era a Londres impartint una conferència, Montilla va voler elogiar el seu paper en tot aquest procés. I no només pel treball que està fent ara. El president va presumir que el model que defensa el Govern català és el mateix que el PSC amb Castells al capdavant ja proposava quan era a l'oposició. «Ara amb esforç i tenacitat, el Govern d'Espanya i les comunitats autònomes reconeixen que són uns criteris justos, que no són privilegis

sinó que és el que a Catalunya li toca», va afegir.

El mateix dia que CiU tornava a coquetejar amb el concert econòmic, el líder socialista va insistir que al tripartit ara li toca solucionar l'«error històric» que va cometre la federació nacionalista al firmar amb el PP el model vigent.

CRÍTICA A LA BANCA // Montilla es va referir també al paquet de mesures que ha posat en marxa la Generalitat per frenar la crisi. Un conjunt d'iniciatives que impliquen una injecció de 4.000 milions d'euros. A la vegada va recordar les mesures impulsades pel Govern central i va aprofitar per criticar l'actitud d'alguns bancs, als quals va retreure la seva col·laboració «discutible» en l'aplicació de les ajudes destinades a afavorir la liquiditat. =

Castells i el diccionari d'anglès

LUIS MAURI
BARCELONA

Antoni Castells coneix bé el conte que a Roma s'ha de fer el mateix que els romans. Així que ahir, a Londres, convidat per la London School of Economics, el conseller va fer provisió d'ironia britànica per explicar el laberint de la qüestió catalana.

Castells va començar referint els dubtes que havia tingut per titular la conferència. Primer havia pensat en *Catalonia: a leading country in a leading Europe*. Considerava que *country* (país) era una expressió «**pro ambigua**» per no incomodar a ningú. Però algú li va fer veure que al Regne Unit podia donar lloc a altres interpretacions.

La seva paraula va pensar en *nation*. Però aquest terme li produïa pudor: podia ser interpretat com una mostra de complex d'inferioritat. «**Les nacions que estan segures de ser-ho no es dediquen a proclamar-ho a cada moment**», va aclarir. La Constitució, per la seva part, parla de Catalunya com una nacionalitat, però el conseller va creure que usar *nationality* deixaria «**perplexa**» l'audiència.

També va descartar *state*. Així es denominen comunitats similars als països federals, però Castells va témer que aquesta paraula generés «**confusions de tot tipus**». I ell «**no hauria volgut crear un conflicte diplomàtic**». Tampoc va voler anomenar *region* Catalunya, tot i que aquesta és la denominació estàndard en el llenguatge polític de la UE. A Londres, tothom ho hauria entès, va dir, però a Catalunya algú podria haver-ho interpretat com «**una renúncia inacceptable**».

Quin problema. S'escotaven les entrades del diccionari. Finalment, va optar per parlar de *leading Catalonia*, una Catalunya destacada, important: «**Almenys, a anomenar-la Catalunya suposo que tothom hi estarà d'acord**». =